

РОБЪРТ ШЕКЛИ НА ПОКЛОНЕНИЕ ДО ЗЕМЯТА

Превод от английски: Антоанета Тодорова, 1993

chitanka.info

Алфрѣд Саймън беше роден на Казанга IV, малка селскостопанска планета, разположена близо до Арктур. Тук той жънеше със своя комбайн пшеничните поля, а през дългите тихи вечери слушаше записи на любовни песни от Земята.

На Казанга се живееше добре. Момичетата бяха миловидни, весели, без превземки, отлични и верни приятели в живота. Но изобщо им липсваше романтика. На Казанга се забавляваха свободно, живо и весело. Обаче, освен веселие, нямаше нищо друго.

Саймън чувстваше, че при това спокойно съществуване нещо не му достига. Веднъж той разбра какво именно.

На Казанга със своя овехтял космически кораб, натоварен с книги, пристигна някакъв търговец. Той беше слаб, съвсем рус и не съвсем в ред. В негова чест организираха тържество, защото в далечните светове обичаха новините.

Търговецът разказа всички последни слухове: за войната на цените между Детройт II и Детройт III, за това как ловят риба на Алан, какво носи жената на президента на Морацій и колко смешно говорят хората от Дюран V. Накрая някой го помоли:

— Разкажете ни за Земята.

— О! — възкликна търговецът повдигайки вежди. — Вие искате да чуete за планетата-майка? Какво да ви кажа, приятели, такова място във вселената като старата земя няма никъде. На Земята, приятели, всичко е позволено, нищо не ти отказват.

— Нищо ли? — запита Саймън.

— Вие се специализирате в селското стопанство? А на Земята се специализират в производството на всякакви безсмислици... такива като безумие, красота, война, опиянение, целомъдрие, ужас и други подобни. И хората се отправят от десетки светлинни години, за да опитат тези продукти.

— И любов? — попита една от жените.

— Разбира се, миличка — ласкаво каза търговецът. — Земята е единственото място в Галактиката, където до този момент съществува любов! На Детройт II и Детройт III опитаха да практикуват любов, но се оказа, че това е доста скъпо удоволствие. На Алан решиха да не мътят с нея мозъците, а да организират внос, а на Морацій и Дюран V просто не им стига времето. Но, както вече казах, Земята се специализира в безсмислици и те и носят печалба.

— Печалба? — запита повторно дебелият фермер.

— Разбира се! Земята е стара планета, недрата и почвата ѝ са изтощени. Нейните колонии сега са независими, там живеят трезвомислещи хора като вас. Те искат изгодно да продават своите стоки. Така че, с какво друго може да търгува старата Земя, ако не с дреболиите, заради които си струва да живеем?

— А вие обичали ли се? — попита Саймън.

— Обичал съм — навъсено отговори търговецът. — Обичах, а сега пътешествам. Приятели, тези книги...

Саймън купи на сравнително висока цена един сборник древна поезия и четейки го, мечтаеше за безумни страсти под безумна луна, за прилепнали едно до друго тела на тъмния морски бряг, за първите лъчи на слънцето, танцуващи върху изпръхналите устни на зашеметените от шепота на вълните влюбени.

И това беше възможно само на Земята, защото, както разправяше търговецът, на разхвърляните по далечни краища деца на Земята им се налагаше твърде много да работят, за да заставят чуждата земя да им предоставя средства за съществуване. На Казанга отглеждаха пшеница и царевица, на Детройт II и Детройт III строяха заводи. Риболовът на Алан се славеше из целия Южен звезден пояс. На Морацій развъждаха опасни зверове, а дивите простори на Дюран V трябваше да се покоряват тепърва. И всичко се подреждаше така, както му беше предопределено.

Животът в новите светове беше суров, строго планиран до най-малките детайли, безупречен. Но нещо се бе изгубило в мъртвите простори на Космоса. Само Земята познаваше любовта.

Ето защо Саймън неуморно работеше, трупаше пари... и мечтаеше. На 29-та година от живота си той продаде фермата, скъта чисти ризи в удобното си куфарче, облече най-хубавия си костюм, обу си нови здрави обувки и се качи на борда на лайнера „Казанга — Метрополия“.

След дълго пътуване той пристигна на Земята, където мечтите му непременно трябваше да се осъществят, защото това се гарантираше от законите.

Той бързо премина митническата проверка на Нюйоркския космодром и с метрото пропътува до Таймспарк. Тук излезе на повърхността, като присвиваше очи от яркото слънце и здраво

стискаше дръжката на куфарчето си, защото го бяха предупредили да се пази от крадци и някои други съмнителни жители на града.

Като притаи дъх, той учудено се оглеждаше наоколо.

Първото, което го поразя, беше огромният брой развлекателни заведения с атракции от всякакъв вид, предназначени за всякакъв вкус. И какви атракции само!

Погледна надясно и видя огромно шапито с надпис: „Документални кадри за сексуалния живот на жителите на земния ад! Потресаващи разобличения!“

Поиска му се да влезе, но на отсрещната страна на улицата даваха някакъв военен филм. Видя крепяща реклама: „Лапачи на слънца! Посвещава се на нехранимайковците от космическия флот!“ Малко по-нататък ярка картина мамеше с надписа си: „Тарзан се сражава с вампирите на Сатурн!“

Той си спомни, че в книгите, които беше чел, Тарзан се представяше като езически герой от Земята.

Всичко беше безкрайно примамливо, а още колко ли необикновени неща го очакваха занапред!

Саймън се чудеше с кое да започне. Изведнъж дочу зад гърба си гръмка картечна стрелба и рязко се обърна.

Оказа се, че това е само стрелбище — дълго, тясно, лекомислено украсено помещение с висок тезгях отпред. Управителят му, мургав дебеланко с трапчинка на брадата, седеше на високо столче и се усмихваше на Саймън:

— Изпробвай щастието си!

Саймън се приближи и видя, че на противниковата страна на стрелбището, в самия му край, върху надупчени като решето от куршумите табуретки седяха четири доста леко облечени жени. На челото и гърдите на всяка от тях имаше нарисувана по една ябълка.

— Вие с истински патрони ли стреляте? — попита Саймън.

— Разбира се — каза управителят. — На Земята съществува закон, който забранява да се рекламира стока, която някоя фирма не може да продаде. И куршумите, и момичетата са истински! Елате и чукнете някоя от тях!

— Хайде, приятелче! Хващам се на бас, че няма да можеш да ме улучиш! — извика една от жените.

— Той и космически кораб не би улучил! — го дразнеше друга.

— Къде ще може той! Хайде, опитай приятелче!

Саймън потърка с ръка челото си и опита да се държи така, сякаш това, което виждаше, никак не го учудва. В края на краищата това е Земята — тук всичко, което е в интерес на търговеца, е позволено.

— Има ли стрелбища, където се стреля по мъже? — попита той.

— Разбира се — отговори управителят. — Но вие не си падате по мъжете, нали?

— Естествено, че не!

— От друга планета ли сте?

— Да. Как разбрахте?

— По костюма. Винаги по костюмите познавам — дебеланкото притвори очи и замърка напевно: — Елате, елате! Застанете тук и убийте жена! Не възпирайте импулсите си! Натиснете спусъка и ще усетите как ви напуска натрупалата се омраза! Ефектът от това е много по-добър от разтоварването при един масаж например! Много по-добър и от това да се напиеш до козирката! Застанете, пригответе се и убийте една жена!

— Когато ви убият, така ли си оставате мъртви? — попита Саймън едно от момичетата.

— Не говори глупости — отвърна момичето.

— Но...

— Случват се и по-лоши неща — прибави момичето, като сви рамене.

Саймън тъкмо искаше да попита какви са тези по-лоши неща, когато управителят се наведе към него през тезгяха и сякаш доверявайки му нещо, тайнствено го подкани:

— Слушай, момче. Ела да видиш какво имам.

Саймън погледна от другата страна на тезгяха и видя малък автомат.

— Струва много евтино — каза управителят. — Ще ти дам да постреляш с този автомат. Стреляй където ти падне, изпотроши, ако искаш, цялата наредба тук, направи стените на решето. Това е четирийсет и пети калибър, всеки куршум прави ей такава дупка. Само когато стреляш с автомат, тогава усещаш в действителност, че стрелбата е истинска.

— Никак не е интересно — твърдо каза Саймън.

— Тогава мога да ти предложа граната, даже две гранати. Бризантни, разбира се. Ако ти наистина искаш...

— Не!

— Цената е добра — каза управителят, — ти можеш, ако ти хареса, да ме застреляш, макар че, мисля си, това теб не те интересува.

— Не! Никога! Това е ужасно!

Управителя го попита право в очите:

— Настроение ли нямаш сега? Добре. Заведението ми е отворено денонощно. Ще се видим по-късно, момчето ми.

— Никога! — излизайки каза Саймън.

— Чакаме те, миличък! — извика след него една от жените.

Саймън се приближи до щанда с напитки и си поръча чаша кока-кола. Видя, че ръцете му треперят. С голямо усилие на волята си наложи да се успокои и започна да отпива от питието си. Пак си повтори, че на Земята не бива да се съди по нормите на поведение на неговата планета. Ако на хората на Земята им харесва да убиват, а жертвите нямат нищо против това, то няма смисъл да се възразява.

Или трябва?

— Здравей, момче! — се дочу глас отстрани и наруши унеса, в който бе изпаднал Саймън.

Той рязко се обърна и видя един дребосък със сериозен и многозначителен израз на лицето, загърнат в огромен, не по ръста му шлифер, сякаш беше потънал в него, който се беше спрял редом и се взираше в него:

— Не си тукашен, нали? — попита дребосъкът.

— Не съм — отговори Саймън. — Как разбрахте?

— По обувките. Винаги по обувките познавам. Как ти харесва планетката ни?

— Тя е... необикновена — предпазливо отговори Саймън. — Искам да кажа, че не съм очаквал... е-е...

— Естествено, ти си идеалист — каза дребосъкът. — Достатъчно беше да погледна честното ти лице, за да разбере това, приятелю. Ти си дошъл на Земята с определена цел. Прав ли съм?

Саймън кимна.

— Зная и целта ти — продължи дребосъкът. — Искат ти се да вземеш участие във война, която, както се казва, ще спаси света. Изборът ти е великолепен. Пристигнал си на най-подходящото за тази

цел място. По всяко време тук, на Земята, се водят поне шест основни войни. Всеки, който пожелае и когато пожелае, може да вземе участие и да изиграе важна роля в някоя от тях.

— Извинете, но...

— Тъкмо сега — внушително добави дребосъкът — угнетените работници от Перу водят отчаяна революционна борба. И един човек е достатъчен, за да наклони везните! Ти, приятелю, можеш да бъдеш именно този човек! — като видя израза на лицето на Саймън, дребосъкът бързо се поправи:

— Може да се намерят обаче доста доводи и в полза на образованата аристокрация. Мъдрият стар държавен глава на Перу (владетел философ в истинския, Платонов смисъл на тази дума) изключително много се нуждае от помощта ти. Малкото му привърженици — учени, хуманисти, швейцарската гвардия, дворянството и селяните — силно страдат от заговора, подклаждан от чужда държава. Един човек...

— Това не ме интересува — каза Саймън.

— Може би те привличат дребните групички на феминистите, привържениците на „сухия закон“ или размяната на сребърни монети? Мога да организирам...

— Не искам война — каза Саймън.

— Отвращението ти към нея ми е приятно — каза дребосъкът, енергично поклащайки глава. — Войната е ужасно нещо. В такъв случай ти си пристигнал на Земята заради любовта.

— Как познахте? — попита Саймън.

Дребосъкът се усмихна скромно.

— Любовта и войната — каза той — са основните предмети на земната търговия! От векове насам те ни осигуряват отлична печалба.

— Трудно ли е да намериш любовта? — попита Саймън.

— Тръгни към центъра, на два квартала от тук — оживено отвърна дребосъкът. — Да подминеш любовта е невъзможно. Кажи им, че те праща Джо.

— Но това е изключено! Как така просто ще тръгнеш и...

— Какво знаеш за любовта? — попита Джо.

— Нищо.

— Е, а пък ние тук сме отлични познавачи на тази работа.

— Аз знам онова, което пише в книгите — каза Саймън: — страст под безумна луна...

— Да, да, разбира се, и тела, вплетени едно в друго на морския бряг.

— Чели ли сте тази книга?

— Това е обикновена рекламна брошура. Трябва да вървя. През два квартала е.

И като се поклони учтиво, Джо се смеси с тълпата.

Саймън допи кока-колата си и тръгна бавно към Бродуей. Той дълбоко се замисли, но после реши да не прави прибързани изводи.

Като стигна до 44-та улица се натъкна на грамадна, ярко светеща неонова табела. Тя гласеше: „Love Incorporated“.

По-ситни неоновы букви отдолу съобщаваха: „Отворено денонощно“.

И още по-долу: „На втория етаж“.

Саймън се намръщи, страшни подозрения се родиха в главата му. Все пак той се качи по стълбата и попадна в малка, подредена с вкус, приемна. Препратиха го по дълъг коридор, като предварително му казаха номера на съответната врата.

В стаята се намираше красив човек с прошарени коси, който се надигна иззад внушително масивно бюро, протегна ръка на Саймън и му каза:

— Здравейте! Какво ново има на Казанга?

— Как познахте, че съм от Казанга?

— По ризата, винаги познавам по ризите. Наричат ме мистър Тейт и съм тук, за да направя за вас всичко, което е по силите ми. Вие сте...

— Саймън. Алфрѐд Саймън.

— Моля, седнете, мистър Саймън. Искате ли цигара? Ще пийнете ли нещо? Няма да съжالياвате, че сте се обърнали към нас, сър. Ние сме най-старата фирма в областта на любовния бизнес и много по-голяма от най-близкия ни конкурент „Passion Unlimited“. Нещо повече, стойността на услугите при нас е по-умерена, а и стоката ни е от по-високо качество. Позвовете да ви попитам как научихте за нас? Видели сте голямата реклама в „Таймс“? Или...

— Праща ме Джо — каза Саймън.

— Аха, много енергичен човек! — каза мистър Тейт, клатейки весело глава. — Е, господине, няма причини да отлагаме работата. Вие сте преодолели дълъг път заради любовта и ще я получите в пълен размер и в най-добър вид.

Той посегна към копчето, монтирано в бюрото, но Саймън го спря и каза:

— Не искам да бъда груб, но...

— Слушам ви — каза мистър Тейт, като се усмихна насърчително.

— Не разбирам всичко това — изтърси Саймън и лицето му силно почервения. Челото му се покри със ситни капчици пот. — Струва ми се, че не съм попаднал в целта. Не съм извървял толкова дълъг път до Земята, че... Искам да кажа, че в действителност вие не можете да продавате любов! Просто не можете! Всичко останало, но не и любов! Искам да кажа, че това не е истинска любов.

— Моля ви! Разбира се, че е истинска! — надигайки се от стола си, учудено каза мистър Тейт. — Целият смисъл е именно в това! Сексуалните удоволствия са достъпни за всеки. Боже мой, та това е най-евтиното нещо след човешкия живот в цялата вселена. Но любовта — това е рядко срещано нещо. Любовта е особен вид стока, любов се предлага само на Земята. Чели ли сте нашата брошура?

— За телата на тъмния морски бряг ли? — попита Саймън.

— Да, именно. Аз съм я написал. В нея се говори за чувствата, нали? Такова чувство не може да се изпита към който ви падне, мистър Саймън. Такова чувство можеш да изпиташ само към онзи, който ви обича.

— И все пак, нима сте в състояние да предложите истинска любов? — замислено произнесе Саймън.

— Разбира се, истинска! Ако продавахме фалшива любов, щяхме да я наречем именно такава. Законите за достоверността на рекламата на Земята са много строги, уверявам ви. Може да продавате каквото ви скимне, но абсолютно е забранено да се мамят потребителите. Това е въпрос на етика, мистър Саймън!

Тейт си пое дъх и продължи по-спокойно:

— Не, господине, тук няма лъжа, няма измама. Ние заменители не продаваме. Ще ви предложим именно онова чувство, което в продължение на хилядолетия са възпявали поетите. С помощта на

чудесата на съвременната наука ние сме в състояние да ви предоставим не фалшиво, а истинско чувство, когато ви е угодно, в приятна опаковка и на смешно ниска цена.

— Мислих, че това чувство е по-неочаквано и спонтанно.

— Спонтанността има, разбира се, своята прелест — съгласи се мистър Тейт. — Нашите изследователски лаборатории работят над този проблем. Вярвайте ми, няма нищо такова, което науката да не може да създаде, докато е налице търсенето.

— Всичко това не ми харесва — каза Саймън, ставайки от стола си. — По-добре да отида да гледам някой филм.

— Почакайте! — извика мистър Тейт. — Вие си мислите, че ние се опитваме да ви натрапим нещо? Мислите си, че ще ви запознаем с момиче, което ще се държи така, сякаш ви обича, а в действителност се преструва. Така ли?

— Може и да е така.

— Там е работата, че не е така! Първо, това би било твърде скъпо. Второ, амортизацията на момичето би била колосална. Живот, изпълнен с лъжа от такъв мащаб, би я довел до тежко психическо разстройство.

— Тогава как вършите всичко това?

— Използваме нашето научно познаване на законите за човешкото мислене.

За Саймън това беше като китайска писменост. Той тръгна към вратата.

— Една минута — каза мистър Тейт. — Вие изглеждате разумен млад човек. Нима няма да можете да различите истинската любов от фалшивата?

— Естествено, че ще мога.

— Ето ви гаранцията! Ако вие не сте удовлетворен, няма да ни платите нито един цент.

— Ще си помисля.

— Защо да отлагаме? Изтъкнатите психолози казват, че истинската любов укрепва нервната система и възстановява душевното здраве, успокоява нараненото самолюбие, внася ред в хормоналния баланс и подобрява тена на лицето. Любовта, която ние ви продаваме, съдържа всичко това — дълбока и постоянна привързаност, неудържима страст, пълна преданост, почти мистично обожание както

на недостатъците, така и на достойнствата ви, искрено желание да ви бъде само приятно. И като допълнение към всичко това единствено фирмата „Love Incorporated“ може да ви продаде ослепителен миг на любов от пръв поглед!

Мистър Тейт натисна звънеца. Саймън не би могъл да каже нищо за лицето ѝ — очите му бяха пълни със сълзи. И ако го бяха попитали за фигурата ѝ, той би убил този, който пита.

— Мис Пени Брайт — каза мистър Тейт, — запознайте се с мистър Алфрѝд Саймън.

Момичето се опита да проговори, но не можа да произнесе нито дума. Саймън също се беше лишил от дар слово. Щом я погледна, изведнъж разбра всичко. Със сърцето си усети, че е обичан истински, всеотдайно.

Хванали се за ръце, те излязоха, качиха се на един реактивен хеликоптер и след малко кацнаха до малка бяла къща, разположена в борова горичка на брега на морето. Те си говореха, смееха се и взаимно се милваха, а по-късно в лъчите на залязващото слънце Пени се стори на Саймън същинска огнена богиня. В синкавия полумрак тя го погледна с огромните си тъмни очи и познатото ѝ тяло отново се превърна в загадка. Изгря луната — огромна, ярка и безумна, и превърна плътта в сянка...

И накрая настъпи утрото. Заблестяха първите крехки, тревожни слънчеви лъчи и затанцуваха върху изпръхналите устни и телата им, нежно преплели се едно в друго, а някъде съвсем наблизо шепнеха морските вълни и приканваха към безумие.

* * *

Към обяд те се прибраха в кантората на фирмата „Love Incorporated“. Пени стисна ръката му и изчезна зад вратата.

— Това истинска любов ли беше? — попита мистър Тейт.

— Да!

— И вие сте напълно доволен?

— Да! Това беше любов, истинска любов! Но защо тя все настояваше да се връщаме?

— Настъпи постхипнотичното състояние — каза мистър Тейт.

— Моля?

— А вие какво очаквахте? Всеки иска да получи любов, но малко биха могли да я заплатят. Получете си, моля, сметката, господине.

Саймън раздразнително отброи парите.

— Излишно бе да ми напомняте — каза той. — Безусловно бих си платил за това, че са ни запознали. Къде е тя сега? Какво сте направили с нея?

— Моля ви, постарайте се да се успокоите — увещаваше го мистър Тейт.

— Не искам да се успокоявам! Искам да видя Пени!

— Но това е невъзможно — с леден тон произнесе мистър Тейт. — Бъдете любезен, прекратете тези сцени.

— Вие искате да изрсите от мен повече пари, така ли? — крещеше Саймън. — Добре ще платя. Колко ви трябват, за да я изтръгна от вашите лапи.

Саймън измъкна портфейла си и го хвърли на масата.

Мистър Тейт бутна портфейла с показалеца си.

— Сложете го обратно в джоба — каза той. — Ние сме стара и уважавана фирма. Ако още веднъж повишите тон, ще се наложи да ви изхвърля.

С голямо усилие Саймън потисна гнева си, пхна портфейла в джоба си и седна. Дишайки дълбоко, той каза спокойно:

— Извинете.

— Така е по-добре. Няма да позволя да ми крещите. Но ако сте достатъчно благоразумен, мога да ви изслушам. Е, какъв е всъщност проблемът ви?

— Проблемът? — отново повиши глас Саймън, после се помъчи да се овладее и каза: — Тя ме обича.

— Разбира се.

— Тогава как посмяхте да ни разделите?

— А какво общо има едното с другото? — попита мистър Тейт. — Любовта — това е възхитителна интерлюдия, отмора, полезна за интелекта, за хормоналния баланс, за тена на лицето. Но едва ли някой би поискал да продължи вечно да обича, нали така?

— Аз бих поискал — каза Саймън. — Това е необикновена, единствена любов...

— Вие, разбира се, познавате технологията на производството на любов?

— Не — каза Саймън. — Аз мислех, че тя беше... естествена.

Мистър Тейт поклати глава.

— Ние се отказахме от процеса на естествения подбор още преди много векове, наскоро след техническата революция. Той е прекалено бавен и негоден за търговия. И за какво ни е той, щом можем да възпроизвеждаме каквото пожелаем чувство с помощта на тренировки и стимулиране на съответните мозъчни центрове? Пък и резултатът, дали той би бил оправдан? Помислете си само, Пени до уши се влюбва във вас! Вашата собствена склонност (както преценихме предварително) към соматичния тип именно на нейната натура направи чувството ви цялостно и пълно. Ние винаги пускаме в ход тъмни морски брегове, безумна луна, бледен изгрев...

— И можете да я накарате да заобикне който и да е, така ли? — бавно произнесе Саймън.

— Може да бъде убедена да заобича, когото и да е — го поправи мистър Тейт.

— Господи, как се е съгласила да върши тази ужасна работа? — попита Саймън.

— Най-обикновено. Дойде и подписа договор. Работата ѝ се заплаща много добре. И щом изтече срокът на договора, ние ѝ връщаме първоначалната индивидуалност. Без да се е променила! Но защо наричате тази работа ужасна? В любовта няма нищо осъдително.

— Значи това не беше любов?

— Нищо подобно, беше любов! Стока без фалшификация! Независими научни фирми направиха качествен анализ и я сравниха с естественото чувство. Всички проверки показаха, че любовта, която ние предлагаме, е даже по-дълбока, по-страстна, по-пламенна, по-пълна.

Саймън присви очи после ги отвори широко и каза:

— Чуйте ме хич не ме е еня за вашия научен анализ. Аз я обичам, тя ме обича, а всичко останало няма никакво значение. Разрешете ми да поговоря с нея! Искам да се оженя за нея!

Мистър Тейт смръщи нос от отвращение.

— Стига, стига, млади човече! Да не би да искате да се ожените за такова момиче!? Ако бракът е вашата цел, то нашата фирма ще ви

помогне. Ние развиваме такава дейност. Мога да ви организирам почти идилична женитба по любов почти от пръв поглед с девственица, проверена от чиновник в правителствения надзор...

— Не! Аз обичам Пени! Позволете ми поне да поговоря с нея!

— Това е абсолютно невъзможно — каза мистър Тейт.

— Защо?

Мистър Тейт натисна звънеца на бюрото си.

— Какво си мислите? Та ние отдавна сме изтрили предишното внушение. Сега вече Пени обича някой друг.

И тогава Саймън разбра. Най-накрая проумя, че в този момент Пени вече гледа друг мъж със същата страст, с която го бе ощастливила така щедро, че дарява друг мъж с онази всеобхватна и безбрежна любов, която независимите научни фирми бяха определили като силна от старомодния, търговски неизгоден, естествен подбор, и прекарва времето си пак така приятно на същия тъмен морски бряг, за който се споменава и в рекламната брошура...

Той се нахвърли върху мистър Тейт с намерението да го удуши, но двама яки служители нахълтаха в стаята, хванаха Саймън и го поведоха към вратата.

— Запомнете — извика след него Тейт. — Това в никакъв случай не обезценява стойността на чувството, което сте изживели!

Въпреки озлобеността си Саймън разбираше, че Тейт му казва истината.

После той се намери на улицата.

Отначало изпитваше само едно желание — да бяга от Земята, където търговските абсурди бяха повече, отколкото можеше да си позволи един нормален човек. Той крачеше много бързо и все му се струваше, че Пени върви редом с него, а лицето ѝ сияе удивително красиво от любов към него, към него, и към теб, и към теб.

— Ще опитате ли късмета си? — попита управителят.

— Хайде, подредете ги! — каза Алфрѐд Саймън.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.